

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 8^ο

ΙΣΧΥ
ΝΗ ΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2003 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 87

Πολιτεία

Τρέξτε! 'Ο Παράδεισος στό σφυρί

ΕΛΑΤΕ αγαπητοί, **ΕΛΑΤΕ** πατέρες και αδελφοί μου, τό έκλεκτό ποίμνιο του Πατρός, οι σφραγισμένοι στρατιώτες του Χριστού. **ΕΛΑΤΕ**, παιδιά μου, ακούσατε λόγο για τή σωτηρία των ψυχών σας. **ΕΛΑΤΕ**, ως δείξουμε ενδιαφέρον, όσο διαρκεί ή πανήγυρι. **ΕΛΑΤΕ**, ως πάρουμε αιώνια ζωή. **ΕΛΑΤΕ**, ως αγοράσουμε σωτηρία των ψυχών μας. Γεμίστε τά μάτια σας μέ δάκρυα, και άμέσως θά άνοιξουν τά μάτια τής διανοίας σας. **ΕΛΑΤΕ** όλοι μέ μία ψυχή, οι πλούσιοι και οι φτωχοί, οι άρχοντες και οι ύποταλεις, οι γέροι μαζί μέ τούς νεώτερους, οι γιοι και οι θυγατέρες και ή κάθε ηλικία· όσοι θέλετε νά σωθήτε από τήν αιώνια κόλαση και νά γίνετε κληρονόμοι τής Βασιλείας των Ουρανών.

Α παρακαλέσουμε, μαζί μέ τόν "Άγιο Δαβίδ, τόν εϋσπλαχνο και φιλόανθρωπο Κύριο, λέγοντας· άφάιρεσε τό κάλυμμα από τά μάτια μου και θά άντιληφθώ τά θαυμάσια νόηματα πού πηγάζουν από τόν Νόμο Σου· φώτισε τά μάτια μου, για νά μήν κοιμηθώ τόν ύπνο πού όδηγει στόν πνευματικό θάνατο. "Άς κραυγάσουμε, όπως κραύγασε ό τυφλός· "Ελέησόν με. Κύριε, Υιέ του Θεού του "Υψίστου". Και άν μερικοί μās έμποδίζουν ή μās επιπλήττουν, λέγοντάς μας νά σιωπούμε, έμεις ως κραυγάσουμε δυνατώτερα, και ως μήν κουρασθούμε νά κραυγάσουμε, έως ότου θά άνοιξη τά μάτια τής καρδιάς μας ό φωτοδότης 'Ιησους.

ΕΛΑΤΕ κοντά σ' Αυτόν και φωτισθήτε, και τά πρόσωπά σας δέν θά ντροπιαστούν. "Άς άποκτήσουμε λογισμό καλό και πόθο για τή Βασιλεία των Ουρανών και τόν Παράδεισο και άμέσως θά περιφρονήσετε τά πράγματα του κόσμου αυτού. Αγωνισθήτε σ' αυτή τήν ένδεκάτη ώρα. Τρέξτε γρήγορα, για νά μήν κλεισθήτε έξω, τώρα πού πλησίασε τό βράδυ, και ό μισθοδότης έρχεται μέ πολλή δόξα, για νά άνταμείψη τόν καθένα ανάλογα μέ τά έργα του. "Άς μετανοήσουμε, αδελφοί, όσο έχουμε καιρό. "Ακούστε τί λέει ό Κύριος· "Χαρά γίνεται στους ουρανούς για έναν άμαρτωλό πού μετανοεί". Γιατί ραθυμείς, άμαρτωλέ; Γιατί άπελπίζεσαι, έφ' όσον **στόν ουρανό γίνεται χαρά για σένα πού μετανοείς**; Τι θα φοβηθείς; Οι Άγγελοι χαίρονται και σύ ραθυμείς; Ο Άρχάγγελος είναι κήρυκας τής μετανοίας και σύ θα φοβηθείς; Η άχραντη και άχώριστη προσκυνητή Τριάδα σε προσκαλεί και σύ στενάζεις;

ΕΛΑΤΕ, αγαπητοί, προτού νά έρθη εκείνη ή φοβερή ήμέρα, ως εμπιστευθούμε τούς έαυτούς μας στό πέλαγος τής εϋσπλαχνίας του Θεου. Ο Θεός ό ίδιος παροτρύνει και προσκαλεί όλους λέγοντας· "Ελάτε σ' έμένα όλοι οι κουρασμένοι και φορτωμένοι, και εγώ θά σας ξεκουράσω". Προσκαλεί όλους ό Φιλάνθρωπος και άνεξίκακος, ό εϋσπλαχνος και μακρόθυμος, αυτός πού θέλει νά σωθούν όλοι οι άνθρωποι.

"Όσιος Έφραίμ ό Σύρος

Από
τή
ΓΟΦΙΩ
των

Γερόντων

✘ Πολλές φορές έρχεται ό Χριστός και σου χτυπά, Τόν βάζεις νά καθίση στό σαλό-νι τής ψυχής σου και σύ, άποροφημένος μέ τις άσχολιες σου, ξεχνάς τόν Μεγάλο Έπισκόπη. Έκείνος περιμένει νά έμφανισθής, περιμένει, και όταν πλέον άργήσης πολύ, σηκώνεται και φεύγει. Άλλη φορά πάλι είσαι τόσο άπασχολημένος πού

Του άπαντάς από τό παράθυρο. Δέν έχεις καιρό ούτε νά άνοιξης!

✘ 'Ο άνθρωπος όταν δέν ζητάει τά δικαιώματά του, θά φωτίση ό Θεός τόν άλλον νά του τά δώση.

✘ "Όσον ό άνθρωπος άπλοποιείται, θεοποιείται. Γίνεται άκακος, ταπεινός, πρως, ελεύθερος, γίνεται... γίνεται...

Γερον Άμφιλόχιος

✘ "Ένα σπίτι όλόκλειστο, έχει σκοτάδι. "Αν άνοιξης τό παράθυρο, βλέπεις τά μεγαλύτερα άντικείμενα. "Αν τό άνοιξης περισσότερο και μπει φως, διακρίνεις και τά μικρότερα πράγματα. "Όταν μπη μέσα ό ήλιος, βλέπεις και τήν σκόνη πού αιώρείται. Τό ίδιο συμβαίνει και στην ψυχή, πού δέχεται τό φως του Εϋαγγελίου. Βλέπει και τις μικρότερες άμαρτίες.

✘ Η πνευματική ζωή θέλει μεγάλη προσοχή. Είναι πολύ γλυκεία, αλλά θέλει άγώνα. Για νά σωθή ό άνθρωπος πρέπει νά λουσθή ή στό αίμα του ή στα δάκρυά του. Οι άγιοι Μάρτυρες λούστηκαν στα αίμα τους, έμεις ως χύσουμε τουλάχιστον λίγα δάκρυα.

Γερον Έερόνυμος

✘ Η κατά Θεόν ύπακοή "πληρώνει" άμέσως. Μόλις κά-ννης ύπακοή, λαμβάνεις μία έσωτερική χαρά, πού ικανοποιεί τό βάθος τής ψυχής σου.

✘ Γι' αυτόν πού έλπίζει στόν Θεό, δέν υπάρχουν ποτέ άδιέξοδα.

✘ Αυτός πού ποτέ δέν κατακρίνει, ούτε μέ τά λόγια του ούτε μέ τούς λογισμούς του, βρήκε ήδη σύντομο δρόμο, πού βγάξει κατ' ευθείαν στόν Παράδεισο.

✘ Τούτη είναι ή μεγάλη τελειότητα του ανθρώπου, τό νά νοιώση τήν ατέλειά του.

✘ Θεμέλιο τής πνευματικής ζωής είναι ό "φόβος Κυρίου".

Γερον Γερμανός Σταυροβουνιώτης

100 νταπλάσια

Κάποτε ήρθε στο Κελλί του Όσιου Νήφωνος ένας Χριστιανός να τον συμβουλευθῆ. Μετά τόν συνήθη χαιρετισμό, κάθισε καί ρώτησε τόν Όσιο:

- Σέ παρακαλώ, Πάτερ, τί ωφέλεια έχουν αυτοί που μοιράζουν τήν περιουσία τους στους φτωχούς;

- Δέν ἄκουσες τί λέει τό εὐαγγέλιο; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

- Πολλά ἄκουσα καί διάβασα. Ἀλλά θά ἤθελα ν' ἀκούσω κάτι καί ἀπό τό στόμα σου.

Τότε ὁ Νήφων τοῦ εἶπε:

- Ὁ Θεός τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς νά σέ διδάξῃ κατά τήν πίστη σου. Γιατί ἐγώ εἶμαι ἀδύνατος καί ἀνάξιος. Ἀφοῦ ὅμως ἤρθες, γιά ν' ἀκούσης κάτι, πρόσεξε καί ὁ Θεός, καθώς εἶπα, θά σέ φωτίσῃ.

Σώπασε λίγο κι ἔπειτα ἄρχισε:

Στίς ἡμέρες τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων Κυριακοῦ ζοῦσε ἕνας πολύ ἐλεήμων ἄνθρωπος, ὀνόματι Σώζων. Περνώντας κάποιαν ἡμέραν ἀπ' τήν πλατεία τῆς πόλεως, βλέπει ἕναν φτωχό πού ἦταν γυμνός καί τουρτούριζε ἀπό τό κρύο. Τόν πόνεσε ἡ ψυχὴ του. Ἐβγαλε λοιπόν τό ἱμάτιό του καί τό ἔδωσε στόν φτωχό. Σέ λίγο ἐπέστρεψε στό σπίτι του.

Ἦταν σούρουπο καί ξάπλωσε νά κοιμηθῆ. Βλέπει τότε στό ὄνειρό του ὅτι βρέθηκε σ' ἕνα θαυμαστό κῆπο, πού φωτιζόταν μέ καθαρό αὐλό φῶς. Πλήθος λουλούδια - ρόδα καί κρίνα - καί ὑψηλόκορμα δένδρα τόν στολίζαν, πού ἐξέχον ἀπ' τήν κορφὴ ὡς τίς ρίζες μίαν ὑπέροχη εὐωδία. Τά δένδρα ἦταν κατάφορτα μέ ὠραιότατους καρπούς, ὥστε τά κλαδιά τους ἔγερναν ὡς τῆ γῆ. Τό καθένα εἶχε ξεχωριστή ὁμορφιά. Ἀνάμεσα τους πολυάριθμα πουλιά ἀπ' ὅλα τά εἶδη καί τά χρώματα κελαηδοῦσαν μελωδικά. Τό κελῆδημά τους ἦταν τόσο θεϊκό, ὥστε νόμιζες ὅτι ἐρχόταν ἀπ' τόν οὐρανό. Ὅλα τά δένδρα, τά φυτά καί τά λουλούδια κυμάτιζαν μέ πολλή χάρη.

Βλέποντας καί ἀκούγοντάς τα δοκίμαζε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπερίγραπτη γλυκύτητα καί ἀνέκφραστη ἠδονή.

Καθώς παρατηροῦσε ἐκστατικός, ἐρχεται ἕνας νέος καί τοῦ λέει, "Ἀκολούθησέ με". Ἀρχισε νά βαδίζει πίσω του καί σέ λίγο ἔφτασαν σέ ἕνα χρυσοκάκελο φράχτη. Ἐρριξε τό βλέμμα του πέρα, ἀνάμεσα ἀπό τά κενά πού σχημάτιζαν τά χρυσά κάγκελα, καί εἶδε μίαν αὐλή καί στό βάθος ἕνα θαυμάσιο παλάτι, πού ἄστραφτε. Καθώς κοιτοῦσε ὁ Σώζων, βγαίνουν ἀπ' τό ἀνάκτορο δέκα ἔξι ἄνθρωποι φτερωτοί, πού ἔλαμπαν σάν τόν ἥλιο. Μετέφεραν ἀνά τέσσερεις ἀπό ἕνα χρυσοστόλιστο κιβώτιο. Καθώς διέσχιζαν τό παραμυθένιο ἐκεῖνο προαύλιο οἱ Ἄγγελοι αὐτοί τοῦ Θεοῦ, ὁ Σώζων κατάλαβε ὅτι κατευθύνονταν πρὸς αὐτόν.

Μόλις πλησίασαν στά χρυσά κάγκελα, ἀκριβῶς ἀπέναντί του, στάθηκαν, κατέβασαν τά κιβώτια ἀπό τούς ὤμους καί τά ἀκούμπη-

σαν στήν γῆ. Φαίνονταν τώρα σάν νά περίμεναν κάποιον μεγάλο νά ἐρθῆ. Καί πράγματι, σέ λίγο βλέπει ὁ Σώζων νά κατεβαίνει ἀπό τά ἀνάκτορα ἕνας πανέμορφος ἄνδρας καί νά ἐρχεται πρὸς τό μέρος τῶν Ἄγγέλων. "Ἀνοιξτε τά κιβώτια", τοῦς διέταξε, "καί δεῖξτε σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο τί τοῦ φυλάω γιά τό ἱμάτιο, πού μοῦ δάνεισε πρὸ ὀλίγου διά μέσου τοῦ φτωχοῦ".

Ἀμέσως ἀνοιξαν τό ἕνα χρυσό κιβώτιο καί ἄρχισαν νά βγάζουν χιτῶνες καί ἱμάτια βασιλικά, ἄλλα κατάλευκα κι ἄλλα πλουμιστά, ὅλα πανέμορφα. Τά ἄπλωναν μπροστά του, ρωτώντας τον:

- Σοῦ ἀρέσουν, Σώζων;

Καί ἐκεῖνος εἶπε μέ δέος:

- Δέν εἶμαι ἄξιος νά ἰδῶ οὔτε τήν σκιά τους!

Συνέχιζαν ὡστόσο νά τοῦ δείχνουν λαμπρούς, καταστόλιστους καί ὀλόχρυσους χιτῶνες, ὥσπου ἀνέβηκε ὁ ἀριθμὸς τους στοὺς ἑκατό.

Ὁταν πιά μ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ Κύριος τῶν ἁγγέλων τοῦ ἔδωσε νά καταλάβῃ, τί σημαίνει τό "ἑκατονταπλάσια λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει", τοῦ εἶπε:

- Βλέπεις, Σώζων, πόσα ἀγαθὰ σοῦ ετοίμασα ἐπειδὴ μέ εἶδες γυμνό καί μέ σπλαγχνίσθηκες καί μέ ἔντυσες; Πῆγαινε λοιπόν καί συνέχισε νά κάνης τό ἴδιο. Ἄν δώσης στόν φτωχό ἕνα ἱμάτιο, ἐγώ θά σοῦ ετοίμασω ἑκατονταπλάσια.

Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ Σώζων ρώτησε μέ δέος ἀλλά καί μέ χαρὰ τόν Κύριο:

- Κύριέ μου, τό ἴδιο θά κάνης καί σέ ὅλους, ὅσους βοηθοῦν τοὺς φτωχοὺς; Τοὺς φυλάς ἑκατονταπλάσια ἀγαθὰ καί τήν αἰώνια ζωή;

Καί Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε:

- Ὅποιος θά θυσιάσῃ σπίτια ἢ χωράφια ἢ πλοῦτη ἢ δόξα ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφές ἢ γυναῖκα ἢ παιδιά ἢ ὅποιοδήποτε ἀγαθὸ τῆς γῆς, "ἑκατονταπλάσια λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει". Γι' αὐτό ποτέ μὴ μετανοιώσης γιά μία σου ἐλεημοσύνη, ἐξευτελίζοντας τόν φτωχό πού τοῦ ἔδωσες κάτι! Μὴ τυχόν, ἀντί γιά ἀνταμοιβή, πάθης διπλὴ ζημιὰ. Διότι αὐτός πού κάνει ἕνα καλὸ καί ἔπειτα μετανοιώνει ἢ ἐξευτελίζει τόν φτωχό, χάνει καί τόν μισθό του, ἀλλὰ βρίσκεται καί ἔνοχος τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Ἐστερα ἀπὸ αὐτὰ τά λόγια ὁ Σώζων ξύπνησε γεμάτος θαυμασμό γιά τό ὄραμα. Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τό κρεβάτι του καί ἔδωσε καί τό ἄλλο τοῦ ἱμάτιο σέ κάποιον πού ἤξερε πῶς τό εἶχε ἀνάγκη.

Τὴν νύχτα βλέπει πάλι τό ἴδιο ὄραμα καί τό πρῶτ' ἄνευ καθυστέρησι μοίρασε ὅλη του τήν περιουσία, ἀπαρνήθηκε τόν κόσμον καί ἐγινε ἕνας θαυμάσιος Μοναχός.

Ἀὐτό νά τό ἔχης κι ἐσύ, παιδί μου, στὸν νοῦ σου ἀπὸ δῶ κι ἐμπρός, συμβούλεψε τὸν ἐπισκέπτη του ὁ Ἅγιος Νήφων, καί νά κάνης ὅ,τι μπορεῖς γιά νά θησαυρίσης ἑκατονταπλάσια στὸν οὐρανό.

Μιά ό κλέφτης, δυό ό κλέφτης, κάθε μέρα ό κλέφτης τούς...

Νά έχετε εύλαβειαν εις όλους τούς Άγίους τής Έκκλησίας μας, ναί, μά περισσότερο να έχετε χίλιες φορές εις τήν Δέσποινά μας, τήν Θεοτόκον Μαρίαν, διατί όλοι οι Άγιοι είναι δούλοι του Χριστού, αλλά ή Δέσποινά μας ή Θεοτόκος είναι Κυρά και Βασίλισσα του ούρανου και τής γής και πάσης νοητής και αισθητής κτίσεως, να παρακαλή διά τās άμαρτίας μας.

Επήρε τήν Θεοτόκον και τήν έκαμε Βασίλισσαν και έτίμησε τό γένος μας. Διά τουτο πρέπει και ήμεις άδελφοί μου, να τιμώνεν τήν Δέσποινά μας, τήν Θεοτόκον, μέ νηστείες, προσευχές, έλεημοσύνες και μέ καλά έργα.

Ενας άνθρωπος, τό όνομά του Ιωάννης, εκινήθη και έγινε κλέπτης, έγινε και καπετάνιος εις εκατό παλληκάρια, μά είχαν εύλαβειαν μεγάλην εις τήν Δέσποιναν τήν Θεοτόκον και κάθε αύγή και κάθε βράδυ έλεγε τούς Χαιρετισμούς τής Παναγίας, τό “Άγγελος πρωτοστάτης”.

Ελόντας ό Πανάγαθος Θεός να σώση τόν καπετάνιο διά τήν εύλαβειαν όπου είχαν εις τήν Θεοτόκον, έστειλεν έναν άγιον Άσκητήν και επέρασεν από ένα βουνό. Έκάθονταν τά παλληκάρια του και καθώς τόν ειδαν τόν Άσκητήν, τόν έπιασαν. Τούς λέγει ό Άσκητής: “Σās παρακαλώ να μέ πάτε εις τόν καπετάνιον σας και εκεί έχω να σας ειπώ ένα λόγον διά τό καλόν σας”.

Τόν επήγανε τόν Άσκητήν και λέγει του καπετάνιου: “Κράξε μου όλα τά παλληκάρια να έλθουν εδώ να σας ειπώ ένα λόγον”. Τούς εκραξεν ό καπετάνιος και ήλθανε. Λέγει ό Άσκητής: “Δέν έχεις άλλον”; Λέγει: “Έχω άκόμη έναν μάγαιρα, μά εκείνος είναι κάτι άχρειός”. Τότε λέγει του καπετάνιου: “Κράξε τον να έλθη εδώ”. Τόν εκραξε. Και καθώς ήλθεν δέν ήμπορούσε ό μάγαιρας να ιδή τόν Άσκητήν εις τό πρόσωπον και έγύρισε τό πρόσωπόν του εις τό άλλο μέρος.

Τότε λέγει ό άσκητής εις τόν μάγαιρα: “Εις τό όνομα του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού, του Έσταυρωμένου και Θεου, σε προστάζω να μου ειπής, ποίος είσαι και ποίος σε έστειλε και τί εκαμνες εδώ όπου κάθεσαι”.

Απεκρίθη ό μάγαιρας και λέγει: “Εγώ είμαι ψεύτης και πάντοτε τό ψευδός λαλώ. Μά τώρα, επειδή και μέ έδεσες μέ τό όνομα του Χριστού, δέν ήμπορώ άλλέως να κάμω παρά να ειπώ τήν αλήθειαν. Έγώ είμαι, λοιπόν, ό Διάβολος και μέ έστειλεν ό Σατανάς, ό πατέρας μου, και ήλθα εδώ να δουλεύω, να στρώνω, να του ξηστρώνω, να του μαγειρεύω έτουνοϋ του καπετάνιου και να τόν φυλάγω να τόν ευρω καμμίαν φοράν όπου να μή διαβάση τούς χαιρετισμούς τής Παναγίας να τόν βάλω σύσσωμον εις τήν Κόλασιν. Και έχω τώρα δεκατεσσάρους χρόνους όπου τόν φυλάγω και δέν ευρηκα ποτέ καμμίαν ήμέραν όπου να μή διαβάση τό “Άγγελος Πρωτοστάτης”.

Τότε λέγει ό Άσκητής: “Σέ προστάζω εις τό όνομα τής Άγίας Τριάδος να γίνης άφαντος από εδώ και πλέον τούς Χριστιανούς να μή τούς πειράξης.

Εϋθύς ό Διάβολος έγινε άφαντος ώσαν καπνός. Τότε έδίδαξεν ό Άσκητής τούς κλέπτας και άλλοι έγιναν Καλόγεροι, άλλοι υπανδρεύθηκαν και εκαμαν καλά και έσώθηκαν. Διά τουτο, παιδιά μου, σας συμβουλεύω να μάθετε όλοι σας τό “Άγγελος Πρωτοστάτης”, άνδρες και γυναίκες, παιδιά και κορίτσια, να τό λέγετε εις τήν προσευχήν σας.

Ενας Μοναχός πολύ άπλός και άπλαστος επήγαινε συχνά εις τόν Άββά Ιωάννη τόν Κολοβό για να ώφεληται από τις σοφές συμβουλές του. Έκεινος τόν δεχόταν μέ αγάπη και δέν έπαυε να τόν διδάσκη. Κάθε φορά που πήγαινε, και κάποι καινούργιο είχε να του ειπή γύρω από τήν πνευματική ζωή. Ό Μοναχός όμως πολύ λίγα καταλάβαινε από όσα του έλεγε ό Γέροντας και απ' αυτά τά περισσότερα τά λησμονούσε. Έτσι ρωτούσε και ξαναρωτούσε όλο για τά ίδια πράγματα.

Κάποτε σταμάτησε τις επισκέψεις του. Ό Γέροντας άπόρησε για αυτό. Μία Κυριακή, λοιπόν, που συναντήθηκαν στην Έκκλησία τόν ρώτησε:

- Έχω πολύν καιρό να σε ιδώ, Άδελφέ. Τι σου συμβαίνει; Μήπως αρρώστησες;

- Όχι, Άββά, άποκρίθηκε μέ συστολή ό Μοναχός, άλλ' όπως βλέπεις, ό νοϋς μου είναι παχύς και δέν παίρνει εύκολα τις συμβουλές σου και ντρέπομαι να σε ένοχλώ διαρκώς για τά ίδια πράγματα.

- Πάρε αυτό, του ειπε τότε ό Άββάς Ιωάννης, και του έδειξε ένα λυχνάρι, που βρισκόταν στην γωνία τής Έκκλησίας, και άναψέ το.

Ό Άδελφός τό άναψε.

- Πήγαινε τώρα και φέρε τά λυχνάρια των Άδελφών και άναψέ τα όλα, παίρνοντας φώς από τουτο εδώ.

Ό άπλαστος Μοναχός εκανε παρευθής τήν προσταγή του Γέροντος.

- Μήπως λιγόστεψε τό φώς του λυχναριου, ρώτησε ό Γέροντας, επειδή άναψες μέ αυτό τόσα άλλα λυχνάρια;

- Όχι, βέβαια, ειπε χαμογελώντας ό Άδελφός.

- Οϋτε και ό Ιωάννης χάνει τίποτε, έστω και αν συμβουλευή ολόκληρη τήν Σκήτη. Να έρχεσαι λοιπόν και εσύ χωρίς διαταγή.

Άπό τότε ό Άδελφός επήγαινε τακτικά στον Γέροντα και μέ τήν βοήθειά του έγινε άριστος Μοναχός

Στέφανος Μοναχός

“ὁ Ἀμερικάνος”

Ἐἰς τὴν Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ συγκεκριμένα στὴν Καλύβη “Γέννησις τῆς Θεοτόκου”, μὲ αὐταπάρνησι, ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ τέλεια ὑπακοή, ἐζησε σάν τέλειος ὑποτακτικός ὁ Πατὴρ Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἦταν κι ὁ τελευταῖος διάδοχος στὴν Καλύβη αὐτὴ καὶ συνεχοσῆς τῆς ἐνάρετης ζωῆς καὶ πολιτείας πού εἶχε ἡ εὐλαβέστατη Συνοδεία τοῦ Γέροντος Γρηγορίου, πρώην Κωνσταμονίτου καὶ τοῦ ὁσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ὁ Γέροντας τοῦ Μοναχοῦ Στεφάνου καὶ, ἐπειδὴ εἶχε ἔρθει κι αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Γέροντάς του Ἰωακείμ, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅλοι τὸν ἤξεραν καὶ τὸν ἀποκαλοῦσαν “Στέφανος ὁ Ἀμερικάνος”.

Ὁ Μοναχὸς Στέφανος, γεμᾶτος ἀγάπη, ἀπλότητα καὶ ἀγαθωσύνη, ἀφοῦ μὲ ἀφοσίωση ὑπηρετήσε τὸν Γέροντά του Ἀρχιμανδρίτη Ἰωακείμ μέχρι τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του, κι ἀξιώθηκε νὰ πάρῃ τὴν εὐχή καὶ εὐλογία τοῦ ὄντως ἁγίου ἐκείνου Γέροντά του, ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος πού πήρε αὐτὸ τὸ μεγάλο πνευματικὸ ἐφόδιο γιὰ κάθε πνευματικὸ παιδί ἀπὸ τὸν πνευματικὸ πατέρα καὶ Ἠγούμενό του.

Μετὰ τὴν ὁσιακὴ κοίμησι τοῦ Γέροντά του, ὁ Μοναχὸς Στέφανος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον Γέροντα νὰ ὑπηρετήσῃ, πήγαινε στὰ Μοναστήρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζητοῦσε ἐλεημοσύνες. Ὅ,τι τοῦ δίνανε, παξιμάδια, ρύζι, ζάχαρι, ὄσπρια καὶ ἄλλα τρόφιμα καὶ κηπουρικὰ, τὰ μοίραζε σὲ διάφορα ἄλλα Γεροντάκια, πού ἦταν ἄρρωστα καὶ κατὰκοιτα σὲ ἄλλες Καλύβες, στὴν Ἀγιάννα, στὴ Μικρὴ Ἀγιάννα, στὰ Κατουνάκια, στὰ Καρούλια κι ὅπου ἄλλου βρισκόταν ἄρρωστο γεροντάκι.

Τὸ διακόνημα αὐτὸ, ὁ μακάριος Στέφανος, τὸ συνέχισε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, τὸ κομποσκοῖνι στὸ χέρι, τὴν εὐχὴ στὴν καρδιά καὶ τὸν τορβᾶ στὴν πλάτη, ἦταν ἔτοιμος πάντα στὴν προσευχὴ καὶ τὴ διακονία τῶν πασχόντων ἀδελφῶν, σάν πάνοπλος στρατιώτης τοῦ “καλοῦ Σαμαρείτη” Δεσπότη Χριστοῦ.

Ἐτοὶ ξεπλήρωνε τίς δύο μεγάλες ἐντολές: τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον συνάνθρωπό του, ἐπειδὴ εἶχε βαθειὰ πίστι στὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶπε: “Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται κρέμανται” (Ματθ. 22 : 40).

Ἐτοὶ ἔτοιμο τὸν βρῆκε ὁ θάνατος, λίγο ἀδιαθέτησε καὶ σάν τὸ πουλάκι ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο, ἐφωδιασμένος μὲ τίς πολλές καὶ ἀπειρες εὐχές, πού πήρε τόσο ἀπὸ τὸν Γέροντά του, ὅσο καὶ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους πού ἔθρεψε καὶ μὲ κάθε τρόπο ἐβοήθησε καὶ περιέθαλψε, καὶ πήγε μὲ παρρησία πολλὴ στὸν ἀγωνοθέτη Κύριο καὶ Θεὸ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, γιὰ νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖο τῆς νίκης καὶ νὰ εἰπῇ “τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λουπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Κριτής” (Β΄. Τιμ. 4 : 7 - 8), νὰ χαίρεται στεφανωμένος καὶ αὐτός καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ ὅλους τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες καὶ Ἁγίους.

Ἀπὸ τὴν ἐνάρετη αὐτὴ Συνοδεία προέρχεται καὶ ἔλαβε πρῶτα πνευματικὰ φῶτα, τὴν πρακτικὴ ἐξάσκηση στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ταπεινώσι, κι ὁ εὐλαβέστατος Ἀρχιμανδρίτης Χερουβεῖμ Καράμπελας, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντά του, ἴδρυσε τὴν πνευματικὴ Ἀδελφότητα “Ὁ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ” καὶ τὴν Ἱερά Μονὴ στὸν Ὀρωπὸ, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἀδελφότητα πολλὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ψυχικὰ ὀφέλη ἐτρύγησε καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ τρυγᾷ τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμο πλήρωμα, ὅσον ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει. Ὁ Πατὴρ Χερουβεῖμ, μὲ τὸν προφορικὸ καὶ γραπτὸ λόγον, πολλές ψυχές ἔχει ἀφυπνήσει καὶ ὀδηγήσει στὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ· μὲ τὴ χάρι τοῦ “Παρακλήτου”, πολλοὺς ἔχει παρακαλέσει καὶ ψυχικὰ βοηθήσει, τελευταία μάλιστα μὲ τὰ ὠραιότατα βιβλία του πού ἀναφέρονται στίς “Σύγχρονες ἀγιορειτικὲς Μορφές”.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Ντάλακούρας

Ἀριανίου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ